

день че священници-тъ *трѣбва* да ся женятъ. Но този въпросъ водилъ къмъ другъ — жененіе-то на монаси-тъ; и върху послѣдній-тъ той трѣбва да прѣмине прѣзъ онѣзи вѣтрѣшны борбы, съ каквы-то животъ-тъ му былъ пѣленъ; понеже всѣко прѣобразованіе трѣбва, по необходимость, да ся извърши съ душевнѣ борбѣ. Меланктонъ и Карлщадтъ — единый-тъ мѣрско лице, а другый-тъ духовно — мыслили че монаси-тъ трѣбвало да сѣ така свободни да ся женятъ както священници-тъ. Лутеръ, който былъ монахъ, испърво не ся съгласявалъ съ тѣхно-то мнѣніе. Единъ день, когато управитель-тъ на Вартбургскѣ-тъ кулѣ му подалъ нѣколко Карлщадтовы съчиненія върху безбрачіе-то, “О Боже!” въскликнѣлъ той, “ще пріемѣтъ ли Виттембергскы-тъ ни пріатели да ся женятъ и монаси-тъ?” Таквази мысль го обзела, и той ся смутилъ духомъ. За себе си, той желаялъ да бѣде далечъ отъ него оназь свобода, коікто искалъ за другы-тъ. “Ахъ,” реклъ той сѣрдито, “поне *мене* нѣма да убѣдятъ да ся оженѣ.” Това израженіе е вѣроятно непознато на онѣзи, които говорятъ че цѣль-та коікто гонилъ Лутеръ съ Реформаціѣ-тъ е была да може да ся жени. При-